

Drie toespraken voor kloosterlingen, ook voor leeken zeer dienstig

<https://hdl.handle.net/1874/225459>

Drie Toespraken

Vak 89

ERLINGEN, OOK
ZEER DIENSTIG

DOOR

KARDINAAL SARTO
PATRIARCH VAN VENETIË
(PAUS PIUS X)

88

ERDAM

U. L. VAN NINGENHUYSEN

Prijs der Drie Toespraken
voor Religieuzen

Per 1 ex.		f 0.15
„ 12 „		- 0.12 ⁵
„ 25 „		- 0.10
„ 50 „	en meer	- 0.07 ⁵

Prijs der Drie Uitnoodigingen
ter vereering van het Heilig
Sacrament des Altaars

Per 1 ex.		f 0.20
„ 12 „		- 0.17 ⁵
„ 25 „		- 0.15
„ 50 „	en meer	- 0.12 ⁵

m m 4898 Vak 89
88

DRIE TOESPRAKEN

VOOR KLOOSTERLINGEN, OOK
VOOR LEEKEN ZEER DIENSTIG

DOOR

KARDINAAL SARTO

PATRIARCH VAN VENETIË

(PAUS PIUS X)

BIBL. CONV.

O. F. M.

WIJCHENS

AMSTERDAM

C. L. VAN LANGENHUYSEN

EVULGETUR.

AMSTELODAMI,
hac. 15 VIIbris 1911.

DR. H. VAN AARSEN,
Censor deputs.

INLEIDING

Deze toespraken, werden door den H. Vader toen Hij nog Patriarch van Venetië was, voor eene bepaalde geestelijke orde aldaar gehouden. Ofschoon niet alles wat hier gezegd werd voor elke orde in zijn geheel van toepassing is, kunnen toch deze onderrichtingen voor alle geestelijke standen nuttig zijn. Alle religieusen kunnen er hun voordeel mee doen, zoowel de overwegende als de werkende, de vrouwelijke evenzeer als de mannelijke. Allen zullen in het hart des H. Vaders zijne groote liefde tot den kloosterlijken staat lezen, maar ook zijne zorg, dat allen die tot dien heiligen staat geroepen zijn trouw volharden en zich steeds meer op de volmaaktheid toeleggen.

In de kloosters bestaat het schoone

gebruik, elke maand één dag voor de zoogenaamde geestelijke afzondering te bestemmen. ¹⁾

Ware het niet aan te raden in die dagen, dan de eene, dan de andere dezer toespraken aandachtig te lezen en te onderzoeken, hoe men hetgeen daarin voorgehouden wordt in beoefening heeft gebracht. Het zou voorzeker voor den H. Vader eene groote vreugde zijn, wanneer Hij wist, dat deze onderrichtingen zulk eene uitwerking hadden, dat zij vruchten voortbrachten in de harten der kloosterlingen, alsook in die van vele leeken. Mogen wij deze genade bekomen door de Onbevleete Ontvangenis van onze teedere goede Moeder, waarvan wij indien wij Haar trouw vereeren alle goed, ook de genade van onze roeping en de volharding daarin, bekomen.

Haar zij ook de vertaling van deze drie toespraken gewijd.

¹⁾ Ook voor leeken is deze vrome oefening zéér aan te bevelen.

EERSTE TOESPRAAK

Gehouden op 5 October 1896

LIEFDE TOT GOD EN DEN EVENNAASTE
OVEREENKOMSTIG DEN GODDELIJKEN
WIL

Wanneer wij iemand werkelijk beminnen, dan geven wij ons alle moeite hem gelijkvormig te zijn. „Amor aut parém invenit aut parem facit,” zoo zegt een oude wijsgeer. „De liefde vindt gelijkvormigheid, of maakt zich gelijkvormig.” De liefde zoekt gelijkvormigheid met den beminden persoon, en zoo men die niet vindt, tracht men aan hem gelijkvormig te worden. Wanneer deze persoon aanzienlijker is dan wij, ontzien wij geene opoffering en is ons geene moeite te groot om aan hem gelijk te worden. Is de beminde persoon minder dan wij, dan vernederen wij ons, wij maken

ons klein om met hem overeen te stemmen. Wanneer wij nu God onzen Heer beminnen met eene meer dan gewone liefde, dan moeten wij er ook naar streven, om ons aan Hem gelijkvormig te maken, zoodat wij niets anders willen, dan Zijnen aanbiddelijken wil.

Alle Christenen zijn verplicht de geboden van God te onderhouden, echter is dit voor kloosterlingen een gansch bijzondere plicht, zij toch kennen den Goddelijken Heiland inniger, volgen Hem van meer nabij. Dáárom behooren zij ook meer dan anderen er zich op toe te leggen, om hunnen eigen wil te verzaken en den Wil van Jezus Christus boven den hunne te stellen.

Door een voorbeeld wil ik u aantoonen, hoezeer het den lieven Zalig-maker mishaaft, wanneer gij uwen wil niet verloochent.

Gij weet, dat eene bruid zich tooit op den dag harer bruiloft. Haar kleed is wit, wit zijn ook de bloemen die haar sieren, wit is alles van

het hoofd tot de voeten. Dat is het beeld der ziel, die slechts één verlangen, slechts één gedachte, slechts één streven heeft, namelijk „Gods H. Wil te volbrengen.” Gelijk echter de kleinste vlek de schoonheid van dit blanke kleed beneemt, zoodat het zijne bekoorlijkheid verliest, evenzoo beneemt het weerstreven van den Goddelijken Wil, het moge nog zoo weinig zijn, de schoonheid der ziel en is daardoor minder aangenaam aan de oogen van God. De overeenstemming met den wil van God, dat is de zon, welke ons geestelijk leven verlicht, zij is het onderpand onzer heiliging. — God is heilig — en de ziel, die in alles zijnen heiligen wil doet, is heilig. God is onfeilbaar — en de ziel die zijnen wil doet, valt niet in dwaling. God is de Allerzuiverste — en de ziel, die zijnen wil doet, is geheel zuiver. God is de goedheid zelve — en de ziel, die zijnen wil doet, is ongetwijfeld vol liefde en goedheid.

God is oneindig volmaakt — en

de ziel, die steeds zijnen wil doet, wordt volmaakt en aan Hem gelijk. „Maar” zoo zal wellicht iemand zeggen, „ik bid echter reeds zoo lang om iets, en de Heer hoort mij niet; reeds zoo vele jaren bid ik om deze genade en Hij verhoort mij nimmer”. Let nu goed op, de verhooring bestaat niet hierin, dat inplaats dat gij u geheel en al aan den wil van God overgeeft, God zijnen wil naar den uwen regelt.

De goede God kan u niet verhooren, wanneer gij Hem als het ware dwingen wilt. Veeleer rust dan zijne hand zwaar op u. Dan moet gij in alle nederigheid bidden, dat Hij u niet in een toestand van koelheid laat komen, waar Hij immer zwijgt. . . , waar Hij zich doof houdt voor de ziel die Zijnen wil wederstaat.

De naald is in de vingers van den kleermaker een gewillig werktuig, hij kan die om te naaien gebruiken gelijk hij wil. Evenzoo de zaag in de handen van den timmerman, hij doet

er mee naar goedvinden. De naald, de zaag, welke niet geschikt zijn waarvoor men ze gebruiken wil, worden als ongeschikt ter zijde gelegd. God verlaat de ziel die zijn wil wederstaat. Weliswaar beproeft ook God dikwerf met tegenspoed de zielen dergenen die Hij bijzonder lief heeft. Dan echter wordt haar deze heilige oefening, van gelijkvormigheid met Gods H. Wil dubbel kostbaar, want dat kruis, is voor haar eene onschatbare vreugde. Zij voelt zich gelukkig, wijl zij den hemelschen Bruidegom niet slechts mag volgen in zijn lusthof, maar ook in zijn lijden, met Hem den Kalvarieberg beklimmen, met Hem den kelk des lijdens tot den bodem ledigen. Voorzeker, deze zielen weten het, Jezus is weliswaar schoon in Bethlehem, schoon is Hij in Nazareth, schoon in zijn openbaar leven, doch het schoonste is Jezus in zijn lijden. Als kind op de armen zijner zoete Moeder, wekt Hij ons op tot liefde en brengt ons de volheid der genade. Wij bewon-

deren Hem, in zijn zoo arm en verborgen leven te Nazareth en zoeken Hem daarin na te volgen. Wij bewonderen de grootmoedige teekenen Zijner liefde, de weldaden die Hij als het ware met volle handen in Jeruzalem uitdeelde, wanneer Hij de menschen die Hem volgden, onderrichtte en genas.

Het beminnenswaardigste echter verschijnt Hij ons, wanneer Hij onschuldig aangeklaagd is voor den rechterstoel en toch zwijgt.

Allerbeminnenswaardigst verschijnt Hij ons, wanneer Pilatus Hem aan 't volk vertoont „Ecce homo,” „Ziet den mensch” waartoe de liefde Hem gebracht heeft. Allerbeminnenswaardigst ook aanschouwen wij Hem, wanneer Hij van de hoogte des kruises, alle harten tot zich trekt, wanneer Hij zijne zoo barmhartige armen uitstreckende, ons uitnoodigt, ons vergiffenis der zonden aanbiedt, en alsdan met onuitsprekelijke liefde ons smeekt, dat wij toch zouden binnen treden in zijne opene bloedige

harte wonde, om aldaar voorgoed onze woning te vestigen. Deze overwegingen over het lijden en de liefde van Jezus maken het ons licht, ons geheel aan den wil van God over te geven. Echter dit eene mogen wij daarbij niet vergeten: Wij moeten dikwijls en innig tot God smeecken om deze groote genade.

„Vraagt en gij zult verkrijgen.” Wanneer gij het Onze Vader bidt, overweegt dan aandachtig deze schoone woorden: „Uw wil geschiede op de aarde als in den hemel” en spoort u zelve aan om Gods heiligen aanbiddenswaardigen wil zoo volkomen te vervullen, gelijk de engelen in den hemel hem volbrengen, wier zuiverheid en liefde gij behoort en wilt navolgen. Deze oefening van volkomen onderwerping aan den wil van God zal ook bewerken, dat onder u op voortreffelijke wijze, de ware liefde en de ware eensgezindheid des harten heerscht, want indien allen slechts één doel hebben, namelijk God te behagen, zoo

zal wat de een wenscht ook den anderen welgevallig zijn. Wanneer allen van de zelfde gedachten vervuld zijn, indien allen de zelfde gevoelens hebben, dan wordt de wil van allen in éénen wil vereenigd n.l. in den wil van God. Dan zullen alle religieusen met ijver en bereidwilligheid den Overste gehoorzamen, hij moge dan terugstootend en streng zijn, ofwel vriendelijk en welwillend, zij zullen hem dezelfde hoogachting toedragen, en vol hartelijke zorg voor hem zijn. De Oversten zullen liefdevol en welwillend zijn jegens de onderhoorigen. In één woord, allen zullen elkander behulpzaam zijn, om van dag tot dag meer vooruit te gaan op den weg, die voert tot ons eeuwig vaderland, waar een geluk zonder einde dit korte leven, van lijden en rampen bekronen zal.

God zij gezegend !

TWEEDE TOESPRAAK

gehouden 21 Juli 1897

DE OOTMOED

I

De H. Thomas verklaart den ootmoed van het verstand aldus: Wij hebben den ootmoed van het verstand wanneer wij in ons verstand de meening van ons hebben, die wij voortdurend hebben moeten, n.l. dat wij ons eenvoudig beschouwen als een werktuig in de handen des Heeren, om Zijn wil te volbrengen. Wij moeten ons zelve dáárvan overtuigen dat wij *niets* zijn. Doch dat is nog niet genoeg. Wij moeten ook weten, dat wij minder zijn dan niets. Hoe is 't echter mogelijk, minder als niets te zijn? Ja het is zoo, want de neiging tot zonde, de hartstochten, de persoonlijke gebreken, de onvolmaaktheden vernederen ons en maken ons minder als niets, zij brengen er ons toe dat

wij lager staan, dan de gevoellooze schepselen, lager dan de redellooze dieren, want deze gehoorzamen God, en alleen de mensch wederstaat aan God.

Ja, wij wederstaan den wil Gods indien wij de vrijheid die Hij ons schenkt misbruiken, om Hem te beleedigen en onze verkeerde wenschen en zondige gedachten op te volgen. Wanneer nu de ootmoed des verstands hierin bestaat, dat wij onze nietigheid erkennen, zoo moet de ootmoedigheid van den wil bewerken, dat wij opzien naar den hemel, dat wij ons losrukken van de aarde; de ootmoedigheid van den wil moet ons daar heen voeren, dat wij afstand doen van de bevrediging onzer wenschen, om ons in God te verheugen, die slechts zijn behagen in ons schept, wanneer wij Zijn wil volbrengen. Wij kunnen Hem alleen vreugde verschaffen, als Hij in ons een afbeeldsel ziet van Zijn beminnenswaardig Hart.

II

Wij gelooven zoo graag dat wij iets zijn. In onze hoogvaardigheid verbeelden wij ons toonbeelden van deugd te zijn. Wanneer echter de ootmoed ontbreekt, zoo is de ont-hechting van aardsche zaken slechts schijnheiligheid; ontbreekt de ootmoed, zoo zijn de gestrengheden van den boeteling niets anders dan eene verachting des levens. Ontbreekt de ootmoed, zoo wordt de heldenmoed van den martelaar, dat verhevenste offer, in plaats van verdienstelijk te zijn een voorwerp van bespotting van den duivel.

III

De H. Augustinus vergelijkt de menschen met een nietig aardwormpje, dat angstig het zwakke stemmetje verheft, om niet van de voorbijgangers vertreden te worden.

Doen wij gelijk het worpje, ja dan ziet de Heer ons aan, dan buigt Hij

zich om onze ootmoedige verzuchtingen te aanhooren.

Echter Hij doet het niet, indien dat nietige wormpje meent, dat het zich op moet richten om zijn stem goed te doen hooren en den wil des Allerhoogsten te wederstaan.

IV

De ootmoed is zoo zeer door uwen heiligen stichter bevolen, de ootmoed omvat geheel uwen regel. Mag de ootmoed ook niet onder uwe gelofte vallen, zoo zal deze toch een zeer groote steun voor uwe deugd zijn, om datgene wat gij beloofd hebt getrouw na te komen. Alzoo zal van den ootmoed de liefelijke geur der minzaamheid, der goedheid en der zachtmoedigheid uitgaan. Ootmoedigheid en minzaamheid zullen, wanneer zij volkomen beoefend worden, eene schoone vereeniging des harten vormen.

Op die wijze zult gij elke deugd bekomen. Wees ootmoedig en gij veroorlooft u geene aanmatiging.

Wees ootmoedig en gij zult van niemand iets kwaads vermoeden. Wees ootmoedig en gij zult met een ander medelijden hebben. Wees ootmoedig en gij zult nimmer gelooven dat gij verlaten zijt; gij zult niet meenen, dat men u gering acht, dat men u onrecht doet. Wees ootmoedig en gij zult uwe hartstochten bedwingen en niets kan den vrede dezes kloosters storen. Wees ootmoedig en gij zult heilig worden.

Aanmerking: — Zeer aan te bevelen is het gouden boekje: „De oefening der ootmoedigheid van Joachim Kardinaal Pecci, den voorganger van Onzen H. Vader Pius X, onder den naam Leo XIII. Dit boekje is verschenen bij den boekhandelaar Herder in Freiburg (Baden.) Eene der meest belangrijke en gewichtigste leeringen in dit uitstekende werkje is het volgende.”

„Willen wij ootmoedig worden, zoo moeten wij ons vernederingen laten welgevalen; willen wij ootmoedig

blijven, zoo moeten wij opnieuw vernederingen ondergaan."

Hetgeen ons deze twee roemrijke Pausen Leo XIII en Pius X over de ootmoedigheid zeggen is de weerklank van datgene, wat alle Heilige Ordestichters ons leeren.

De H. Ignatius, een der grootste Ordestichters, gaat zóó ver, dat Hij ons het volgende voorhoudt „Men zal er naar trachten zoozeer de deugd der ootmoedigheid te beminnen, dat alle krachten der ziel daar op gericht zijn en slechts *daar alleen* naar streven." Gelukkig die kloosterlingen, gelukkig ook alle menschen in de wereld, welke door gebed en zelfoverwinning het fundament der ootmoedigheid steeds dieper graven. Deze gelukkigen vinden den waren vrede. Jezus heeft het ons zelf beloofd :

„Leert van mij, dat ik zachtmoedig en ootmoedig van harte ben," en gij zult de rust vinden voor uwe zielen.

DERDE TOESPRAAK
gehouden op 4 Mei 1901

Ik lees in het Evangelie deze woorden: Het hemelrijk is gelijk aan eenen schat, welke in eenen akker verborgen is: wanneer een mensch denzelven vindt houdt hij zulks geheim en gaat vol vreugde weg, verkoopt alles wat hij bezit en koopt dezen akker." (Math. XIII.)

Deze schat, die in den akker verborgen is, kan vooreerst een zinnebeeld des geloofs zijn, welke ons bij het H. Doopsel in gestort werd en ons verrijkt met hemelsche gaven. Ook kan men onder dien schat verstaan de bovennatuurlijke genade, die ons tot God brengt en ons met Hem vereenigt.

Dat geldt voor alle Christenen.

Voor u echter die kloosterlingen zijt, is deze schat het zinnebeeld van de verheven gave uwer roeping. Dat is een schat, die gij zoo maar

niet genomen hebt, want gij kentet hem in uwe eerste levensjaren nog niet, hij was nog verborgen. Het is een schat, die gij gevonden hebt, toen de inspraken Gods hem u openbaarde.

Op zekeren dag zag Jezus Nathanaël onder den vijgeboom en Hij spoorde hem aan Hem na te volgen.

Jezus ging voorbij het tolhuis waar Matthias gezeten was.

Matthias hoorde de woorden van Jezus „Volg mij”, toen verliet Matthias alles, stond op en volgde Jezus.

Evenzoo werden ook de overige Apostelen door Jezus uitgenoodigd. Zij verlieten vol liefde, vol grootmoedigheid alles, om Hem te volgen.

En ook u zag Jezus op zekeren dag aan met goddelijken blik. Hij zag u aan in dat huis, in die kerk... en Hij riep u, om u geheel tot zich te trekken. Hij liet u de woorden hooren, welke Hij reeds tot Abraham gesproken had, „Ga uit uw land, verlaat uwe familie en het

huis uws vaders, en kom in het land dat ik u geven zal." (Gen. III)

Gelijk nu die mensch van het Evangelie, verheugd over den gevonden schat, hem verborg, alzoo hebt ook gij eenigen tijd met angstige zorg het geheim uwer roeping in uw hart verborgen. Zooals echter die mensch vol vreugde heen ging, zoo zijt ook gij weggegaan ver van de wereld; vol vreugde hebt gij u gescheiden van uwe ouders, van uwe broeders, van al uwe bloedverwanten. Want gij hoordet, hoe de Goddelijke Heiland u zei „Wie Vader en Moeder meer bemint dan mij, is mijner niet waardig." Vol vreugde hebt gij de rijkdommen verlaten, welke gij van geringe waarde achtte, daar God die ook aan slechte menschen schenkt. Vol vreugde hebt gij elk aardsch genoeg en vaarwel gezegd, „want wie zijn kruis niet opneemt en mij niet na volgt is mijner niet waardig".

Gij wachtte getrouw tot God u uitkoos. Niemand van u bekom-

merde zich om het opzien, dat deze stap in de wereld maakte; „Hij verkocht alles wat hij bezat en kocht den akker”, door de intrede in het klooster, om Jezus van nabij te volgen, om met Hem te zamen te leven, om voortdurend lofliederen te Zijner eer te zingen; om zich geheel aan zijnen dienst te wijden.

De toespraak, die ik heden in den naam van God hier tot u richt, heeft ten doel, dat gij uwen blik terug zoudt werpen, om te zien hoe gij tot heden den kostbaren schat uwer roeping gebruikt hebt, wat hij u gebracht heeft; om te zien — Gij moget jong of oud zijn — of gij in de vervlogen jaren ook iets ontdekt hebt, waarover gij u zelven iets te verwijten hebt, wegens geringe medewerking met de genade der roeping; om te zien of gij de belofte, welke gij uwen Goddelijken Heiland bij de professie gedaan hebt, ook geheel en al trouw gebleven zijt. O, het was een hemelsche vereeniging met Jezus, die bezegeld

werd door plechtige belofte. — En hoe komt het dan, dat deze band die u met Jezus vereenigde, als gij in heiligen jubel de kloostergelofte aflegde, weder verbroken werd? — In de wereld gebeurt het, dat zij, die voor het altaar, zich door den band der innigste gemeenschap vereenigden, later om verbreking vragen; men vordert scheiding, men wil de ontbinding goed noemen.

Gij verstaat, wat ik daarmee zeggen wil, ik behoef het u niet te verklaren. Waardoor komt het nu, dat de band, welke u met Jezus vereenigde, verbroken werd? Het komt hierdoor, dat uwe ziel, zich van Jezus verwijdert, dat zij koel wordt jegens Dengene, welke hare eenige liefde moet uitmaken. Het komt hier vandaan, dat alhoewel gij nog als religeus in het klooster verblijft, uwe ziel in de wereld teruggekeerd is. Het komt hierdoor, dat gij inwendig weliswaar geen slechte gedachte — God beware u daarvoor! — maar toch ijdele gedachte hadt,

welke de wereld betroffen, die gij geheel vrijwillig voor eeuwig vaarwel gezegd hadt. Het komt hierdoor, wijl gij na alles verkocht te hebben, om den kostbaren akker, met den daarin verborgen schat te bezitten, thans uw gedachte stelt op iemand of iets, wat verre van u blijven moet.

Jezus is, gelijk gij weet, op dit punt vol heilige jalouzie. Hij wil het hart, hetwelk Hij zich uitkoos, geheel voor zich. En wanneer Hij ziet, dat een ander binnendringt, om dat hart een weinig van Hem te vervreemden, dan trekt hij zich terug met heilige verontwaardiging. Evenwel moet gij dit niet zoo verstaan, dat het vaarwel, hetwelk gij aan de wereld gezegd hebt, u niet veroorlooft u nog eenigermate met haar bezig te houden. Gij kunt ook aan de wereldsche dingen denken, echter slechts om u te bedroeven, dat zoovele wereldlingen een zoo slecht gebruik daarvan maken. Gij moogt ook de treurige misslagen weten, die buiten uw klooster voorvallen,

alleen echter, om vurige gebeden ten hemel te zenden, opdat God zich erbarme. Gij kunt ook hooren van de onteeringen v. h. Allerheiligste Sacrament en van de hevige vervolgingen, waaronder de Kerk gebukt gaat, doch alleen om daarover te treuren, om het Goddelijk Hart eerherstel te brengen, en om de Kerk door geestelijke hulpmiddelen te troosten.

Gij moogt aan uwe dierbare bloedverwanten denken en behoort aan hen te denken maar niet, om u op buitengewone wijze te bedroeven over het leed, dat hun treft, maar om kracht voor hen te bekomen, dat kruis met overgiving te dragen, om voor hen de genade af te smeeken, een heilig gebruik te maken ook van de zware beproevingen, die de Heer hen verzendt.

O Gij gelukkigen, uitverkoren om immer bij Jezus te zijn!

„Vele dochters hebben rijkdommen verzameld gij hebt hen allen overtroffen”. (Spreuken XXXI—29.)

Weliswaar noodigt Jezus er velen uit Hem te volgen in den hof, waar de schoone roode rozen bloeien, maar velen ook wekt Jezus op, om met Hem het steile pad naar den Kalvarieberg te beklimmen en *Hij* is uw schoonste voorbeeld. Gij treedt in de voetstappen der vrome vrouwen, die Jezus eerst stap voor stap volgden en dan naast Hem stonden aan den voet van het kruis, om de smarten met Hem te deelen, om medelijden te toonen met Zijn bitterlijden, om aan Zijne beschimpingen deelachtig te zijn.

O Gij gelukkigen, die altijd en overal bij Jezus zijt, gelijk die vrouwen! Ver van de gevaren der wereld, omringd van goede voorbeelden van zoo velen uwer medeleden die u zonder ophouden tot de deugd aansporen, gij moet wel in dit oord van vrede een geheel hemelsch leven leiden. Dan zijt gij in waarheid de lievelinge van het Goddelijk Hart van Jezus. Ten einde nu Zijn lievelinge te blijven en in Zijn liefde

niet te verkoelen, hoort dan nog de volgende ernstige vermaning uit zijne eigen mond: „Wie van u, die een toren bouwen wil, zal niet van te voren overleggen en de noodige kosten beramen of hij genoeg bezit om zijn plan te volvoeren, opdat niet, wanneer hij den grondslag gelegd heeft, den bouw niet voltooiën kan, alle die het zien hem bespotten en zeggen: „Deze man begon te bouwen en kon niet voleindigen.” (Lucas XIV.)

Deze geheimnisvolle toren, die gij bouwen wilt, is die hooge volmaaktheid, waartoe de roeping tot den kloosterlijken staat u verplicht. Toen gij in den gelukkigen tijd van het noviciaat waart hebt ook gij in heilige afzondering ver van elke andere zorg, uwe krachten moeten berekenen, hebt gij u gereed gemaakt tot den geestelijken strijd, door zorg te dragen voor alles wat noodig was om te volharden. Vermits nu de arbeid begonnen is met het afleggen der gelofte, moet

men met geduldige volharding voortgaan en niet meenen dat men in één dag den ouden Adam kan afleggen. Men moet niet meenen, dat men zich met de snelheid der duif tot den hemel kan verheffen en de vleugels uitslaan niettegenstaande den hevigsten storm.

Men mag niet meenen in eens zoo hoog te stijgen, dat men zelfs de ceders van den Libanon kan bereiken.

Veel meer stelle men zich tevreden, zooals de Heilige Franciscus de Sales aanraadt, de kleine bloempjes in het dal te plukken, die dikwerf veel geuriger zijn dan die verheven ceders. Men moet nederig zijn, men moet zich zelf aansporen om met geduld zijn eigen heiliging te bewerken. Dit zal zeer goed gelukken, wanneer de ziel er naar streeft, elken dag de booze natuur eenigszins meer ten onder te brengen, den eenen steen na den anderen in het geestelijk gebouw te voegen en langzamerhand datgene

te doen, waartoe onze zwakke krachten, ondersteund door de Goddelijke genade, in staat zijn. Zonder dien steun zouden onze pogingen gelijken op een stroovuur, op een plas regen, dat wil zeggen, dat het slechts een oogenblikkelijk verlangen naar de volmaaktheid is. Aangezien een stroovuur op eens uitdooft, een plas-regen geen vruchtbaarheid schenkt, en spoedig opdroogt.

Moeten wij dat op ons toepassen, dan is het onze eigen schuld, dat wij bespot worden door degenen welke getuigen waren van ons grootmoedig begin. En wanneer men dan ziet, dat wij geen voortgang maken, moet men van ons zeggen evenals van den man in het heilig Evangelie:

„Hij was begonnen te bouwen doch kon niet voleindigen.”

Welaan dan mijne dierbare kloosterlingen, daar gij uwen kostbaarste schat n.l. Jezus gevonden hebt, zoo moge Hij in alles uwe vreugde zijn.

Hij zij geheel uwe bezitting.

Neemt Jezus tot grondslag van het geestelijk gebouw, hetwelk gij wilt optrekken en werkt geduldig daaraan hier beneden. Dan zal Jezus u naar den hemel geleiden, om daar de geheele eeuwigheid door te prijzen de Almacht des Vaders, de Wijsheid des Zoons en de Liefde des Heiligen Geestes. Amen.

God zij geprezen!

GEBED MET AFLAAT VOOR
KLOOSTERLINGEN.

Hart van Jezus, offer van liefde,
maak mij tot een levendige, heilige,
Godvallige offerande voor U.

50 dagen aflaat telkens.

PIUS X, 27 Febr. 1907.

Vraagt uw boekhandelaar:
**HET LEVEN VAN DE
H. THERESIA**

vertaald door TH. KWAKMAN, Pr.

512 bladz. slechts ingenaaid *f* 0.90,
geb. *f* 125, in prachtband *f* 1.50.

Bij getallen bijzondere prijsno-
teering.

Voor weinig geld koopt ge een boek,
dat U heel Uw leven lang dienst zal
doen, dat U, terwijl het U boeit door
zijne schoonheid, in het leven van een
der beminnelijksten onder Gods lieve
Heiligen, doet zien wat Gods genade
ook in ons zwakke menschen vermag.

**HET LEVEN VAN DEN
H. ALOYSIUS**

vertaald door L. STEGER S. J.

De prijzen zijn: ing. *f* 1.—, geb.
f 1.40, in prachtband *f* 1.90, met
goudsnee *f* 2.50.

Bij getallen bijz. prijsnoteering.

„Den jongeren schenkt dit leven van den
H. Aloysius geestdriftige bewondering
voor hun beminnelijken Patroon, den oude-
ren een belangrijk stuk geschiedenis.”

Vraagt Uw boekhandelaar het
schoone devotieboekje:

DE MAAND VAN MARIA.

VAN

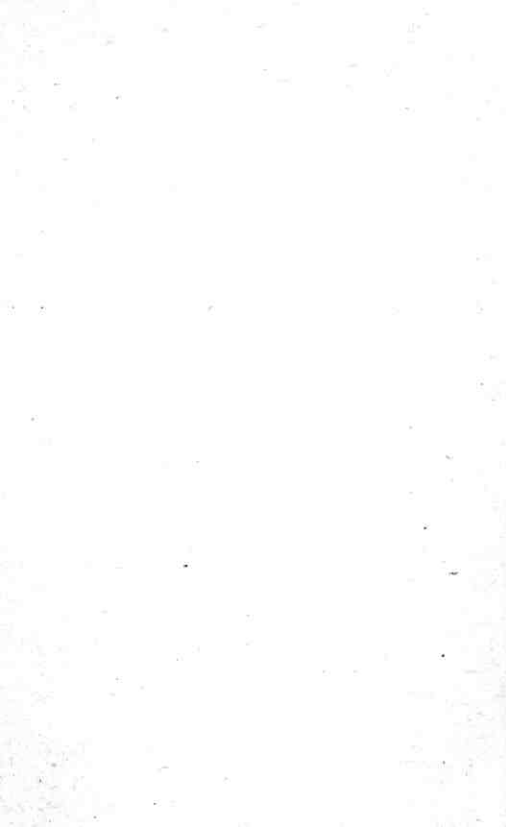
MGR. DE SÉGUR.

Een heerlijk Mariaboekje, vol
vrome verhalen.

Dit werkje is een dier meester-
stukjes van klaarheid en eenvoud
en tegelijk van leerzaamheid en
duurzaamheid, gelijk alleen MGR.
DE SÉGUR ze kon schrijven. Het is
thans opnieuw uitgegeven onder
de leiding van den bekenden Pater
Redemptorist TH. BENS DORP.

Het boekje bevat ruim 300 bladz.
in formaat van *Pesch*, *Godsdienstig
leven*.

De prijzen zijn; geb. in linnen
f 0.60, in leder roodsnee f 1.—,
in leder, goudsnee, f 1.25, in leder
eerste keuze f 1.75, in fijn dames-
bandje f 2.25.

Bij Uitgever dezes in een zelfde
uitvoering verscheen :

DRIE UITNOODIGINGEN

TER VEREERING VAN HET HEILIG SACRAMENT DES ALTAARS

DOOR

KARDINAAL SARTO
PATRIARCH VAN VENETIË
(PAUS PIUS X)

— Vraagt Uwen Boekhandelaar : —

Het Godsdienstig Leven

Naar het Duitsch van TILMANN-PESCH S.J.

Door Dr. R. VAN OPPENRAAIJ

nieuwe keur van gebeden vermeerderd.

In bandjes vanaf 0.90 tot 7.50.

Een allerkeurigst boekje. Het is keurig om
de sierlijke uitvoering, maar keurig vooral
om de degelijke inhoud. „De Gelderl.”